

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΡΔΟΣ

ΤΗΣ ΖΕΡΜΑΙΝ ΑΛΛΑΙ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΘΥΣΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ
ΑΛΙΚΗ, 35 ετών.
ΙΑΚΩΒΟΣ, 25 ετών.
 (Ο 'Ιάκωβος και η 'Αλίκη κάθονται ό ένας κοντά στον άλλον, σ' ένα σαλόνι στολισμένο με πολύ γούστο και συνομιλούν).
ΙΑΚΩΒΟΣ.— 'Αλίκη, σάς αγαπώ!
ΑΛΙΚΗ.— 'Εγώ όμως δέν σάς αγαπώ καθόλου, 'Ιάκωβε...
ΙΑΚΩΒΟΣ.— Μά γιατί, γιατί;...
ΑΛΙΚΗ.— 'Εσείς γιατί μ' αγαπάτε;
ΙΑΚΩΒΟΣ.— Δέν μπορώ να σάς πώ άκριβώς γιατί... 'Εκείνο πού 'έξω είνε ότι σάς αγαπώ!...
ΑΛΙΚΗ.— Καί 'εγώ, 'έκείνο πού 'έξω, είνε ότι δέν σάς αγαπώ!...
ΙΑΚΩΒΟΣ.— Καί δέν 'επάγχει 'ελπίς να μ' αγαπήσετε ποτέ;
ΑΛΙΚΗ.— Ποτέ!
ΙΑΚΩΒΟΣ.— 'Είνε τρομερό!
ΑΛΙΚΗ.— 'Είνε λογικό... Πώς θέλετε 'εγώ μιά γυναίκα τόσο μεγάλη ν' αγαπήσω

ένα παιδί σάν εσάς;...
ΙΑΚΩΒΟΣ.— 'Ενα παιδί σάν 'εμένα!... 'Ενα παιδί δέν μπορεί ν' αγαπά όπως αγαπώ 'εγώ.

ΑΛΙΚΗ.— Ακούστε, 'Ιάκωβε... Πρέπει να μιλήσουμε σοβαρά. 'Είνε λογικό, είνε σωστό να πάρετε μια ν' αγαπάτε 'εμένα, και ν' αγαπήσετε την 'Ιωάννα... 'Είνε νέα, όμορφη και 'χει όση προικιά χρειάζεται... 'Ετσι, τό μέλλον σας δέν θα θυρωστιά και θα μοσχοεστει να συνεχίσετε τις σπουδές σας, όπως πρέπει. 'Εγώ, άν πάρετε 'εμένα, τό στάδιό σας θα σταματήσει στό σημείο πού βρισκόσαστε σήμερα.

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Πώς φαίνεται ότι δέν αγαπάτε, άνού μπορείτε και ναλάτε με τόσο ψυχρά λογική!...

ΑΛΙΚΗ.— Αν μ' άκούσετε τώρα και κάνετε αυτά πού σάς λέγω, θα μ' ευγνωμονήτε μια μέρα, την ήμερα πού δέν θα μ' αγαπάτε πια.

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Θα σάς αγαπώ άόριστος.

ΑΛΙΚΗ.— Παιδί!... Παιδί!... Πού μπορείς να λές ότι θ' αγαπάς άόριστος; 'Αιτιώ, τρελλό παιδί!...

ΙΑΚΩΒΟΣ.— 'Αλίκη! Με κάνει να πονώ! Την άγάπη μου για σας, πού είνε τόσο βαθιά, τόσο άληθινή, θέλετε να μου την παραστήσετε σάν μια παιδιαστική ιδιοτροπία!... Θέλετε να με πείσετε κι 'εμένα ότι δέν σάς αγαπώ, παρό για λίγο καιρό.

ΑΛΙΚΗ.— 'Ετσι είνε, νεαρό μου φίλε. Θα με θυμηθήτε μια μέρα... 'Ακούστε... Σήμερα είνε εικοσιπέντε 'έτην και 'εγώ είμαι τριάντα πέντε.

ΙΑΚΩΒΟΣ, (διακοπώντας την). Δέν μ' ενδιαφέρει αυτό.

ΑΛΙΚΗ.— Δέν σάς ενδιαφέρει σήμερα γιατί διατηρείται άκόμα άκατα ή όμορφη μου, ή δροσιά μου... Για σκεφθήτε όμως... Μετά δέκα χρόνια 'εγώ θα είμαι σαράντα πέντε 'έτην και εσείς τριάντα πέντε. Καταλαβαίνετε τί θα πη αυτό;...

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Για μένα θα είνε πάντα νέα.

ΑΛΙΚΗ.— Αυτό είνε λόγια... 'Ιάκωβε, παιδί μου... 'Η πραγματικότητα θα φανεί 'έξω από πολύ όληνη μορφοτά στα μάτια σου. Δέν θα είνε δυνατών να μου μείνει πιστός... 'Εισα πολύ νέος άνάμα. Δέν 'έξωρε τί ζωή... Καί για σκέψου τί δόνηρο θα είνε αυτό για μένα πού... σ' αγαπώ.

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Ποθ μ' αγαπάτε;!...

ΑΛΙΚΗ.— 'Όχι... 'Εκανα λάθος... 'Ηθέλα να πώ: «Τί όδυνοθό θα ήταν αυτό για μένα, άν σ' αγαπούσασα».

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Κι' 'εγώ πού λαχταρούσα τόσο να σάς κάνω να 'εχάσετε δια τα βάσανα της περιουμένης σας ζωής.

ΑΛΙΚΗ.— Ναί, δέν ήμουν καθόλου εντυχιμένη στον πρώτο μου γάμο. 'Αλλά άν πάρω εσάς θα γίνω πάλι δυστυχιμένη.

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Καί τί να κάνω, για να σάς 'εξάσω, 'Αλίκη;

ΑΛΙΚΗ.— Να παντρευθήτε. Καί σάς βεβαίω ότι δέν θα βρήτε

ΑΛΙΚΗ.— Φάνηκε δεληή και ντροπαλή στην άρχη, μά στό τέλος πού όμολόγησε ότι σάς συμπαθεί...

άλλη νέα τόσο κατάλληλη για σας, όπως ή 'Ιωάννα. 'Επειτα είμαι βεβαία ότι και αυτή σάς συμπαθεί.

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Αν με συμπαθούσατε λίγο... Τί ευτυχία!...

ΑΛΙΚΗ.— Σάς συμπαθώ σάν ένα μικρότερο μου άδελφό.

ΙΑΚΩΒΟΣ.— 'Εγώ όμως δέν μπορώ να σάς αγαπήσω σά μια υπαλαίτερή μου άδελφή. Σάς αγαπώ μ' 'έξωτα, με πάθος...

ΑΛΙΚΗ.— 'Ω! τί μεγάλα λόγια πού λέτε!... Πόσο θα γελάτε, όταν θα τά θυμάστε μεθαιώρο, όταν θα είνε ό εντυχιμένος σύμγυος της όμορφης 'Ιωάννας!...

ΙΑΚΩΒΟΣ.— 'Όστε νομίζετε ότι είνε άπαραίτητο να παντρευτώ με την 'Ιωάννα;

ΑΛΙΚΗ.— 'Ο γάμος αυτός είνε σχεδόν γεγονός τετελεσμένο... Από όρα σε όρα σάς περιμένουν στό σπίτι της για να την ζητήσετε 'επισημως σε γάμο.

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Δέν 'έννοώ!...

ΑΛΙΚΗ.— 'Εγώ τούς 'εχω διαβεβαιώσει ότι θα πάρετε την 'Ιωάννα... 'Όλοι είνε 'ένθουσιασμένοι για' αυτό... Καί σάς περιμένουν άνυπόμονα... 'Είδα μάάλιστα την ίδια, πηρω ένα τού μεθύ και τί μιλήσαμε. Φάνηκε δεληή και ντροπαλή στην άρχη, μά στό τέλος πού όμολόγησε ότι σάς συμπαθεί!...

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Μά...!

ΑΛΙΚΗ.— Δέν 'επάγχει μά... 'Όλα είνε τόσο καλά όλολογισμένα... 'Εννοια σας!... 'Είμαι βεβαία ότι σε λίγες μέρες θα 'έχετε να μου πητε ότι είνε τρελλά 'έρωτευμένος με την μνηστή σας.

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Μά είνε τρομερή!

ΑΛΙΚΗ.— Σάς παρακαλώ... Δοκιμάστε επί τέλους μια μερακές ήμερες... Θα ίδητε! Δέν θα μπορέσετε ν' άντισταθήτε στα θέληγτρα και στις χάρες της 'Ιωάννας... Καί ταμιάζετε τόσο στην ηλικία!... 'Είνε μόλις δέκα 'έννα 'έτην.

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Βεβαία, άν προκίαι να πάρω άλλη γυναίκα 'έκτος από σας, θα προτιμήσω να πάρω την 'Ιωάννα πού τόσο την αγαπάτε. 'Αλλά...!

ΑΛΙΚΗ.— Σάς είπα, δέν 'επάγχει 'αλλάς. Πηγαίνετε λοιπόν, πηγαίνετε να ζητήσετε την 'Ιωάννα. Στενύσατε!

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Σάς 'επακούω, 'Αλίκη. 'Αλλά!...

ΑΛΙΚΗ.— Πάω αυτό τό καλύτερο!... Ακούστε!... Μετά δέκα χρόνια, ή 'Ιωάννα θα είνε μέσα στην άνθησι της όμορφιάς της. 'Εγώ τότε θα είμαι μια γρηή σαράντα πέντε 'έτην... Καί θα πητε μια μέρα κριτάζοντας με ή 'Ιωάννα κι' εσείς: «'Η καινή ή 'Αλίκη! Πόσο γελάσε! Καί όμως ήταν όμορφα γυναίκα κάποτε!...» Καί θα πητε εσείς με τον νου σας, ίσως και δυνατά, δέν 'έξω!... «'Ηταν όμορφα και την είχα 'έρωτευθεί. 'Ημουν παιδί 'ακόμα... Δέν ήξερα. 'Ευτυχώς ήταν τόσο λογική, όστε δέν θέλησε να την πάρω!...»

ΙΑΚΩΒΟΣ.— 'Αλίκη!...

ΑΛΙΚΗ.— 'Είνε άληθινά αυτά πού σάς λέγω, 'Ιάκωβε!... Λοιπόν γρηγορά! Πηγαίνετε στην 'Ιωάννα!...

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Πηγαίνω. 'Αφού... 'Αλλά!...

ΑΛΙΚΗ.— Στο καλό, στό καλό, φίλε μου. Μη γάνετε τον καιρό σας 'εδώ, μ' 'εμένα πού δέν σάς αγαπώ. Πηγαίνετε 'έκει πού σάς αγαπώ, πού

σάς περιμένει. (Ο 'Ιάκωβος φεύγει. 'Η 'Αλίκη μόλις μένει μόνη, πέφτει σε μια πολυθρόνα και άρχίζει να κλαίει, ψιθυρίζοντας άνάμεσα στους λυγμούς της). Θεέ μου! Δώσε μου θάρρος μέχρι τέλους!... 'Ω, τί μαρτύριο!... Πώς κριτήθηκα και δέν τού είπα πός τον αγαπώ κι' 'εγώ; 'Αχ, τον αγαπώ τόσο!... Με τόσο τρελή, άπελπισμένη άγάπη πού θα ήθελα να ζω μόνο όσο μ' αγαπά. Καί 'εστερα να πεθάνω. Θα ήμουν εντυχιμένη να ζήσω σμά του, όσο ήθελε μόνο αυτός. Καί 'εστερα να σκοτωθώ... Μά όχι, όχι!... Δέν πρέπει να ταράξω την ζωή μου, να έμποδίσω τό μέλλον του! 'Όχι!... Πρέπει να θυσιάσω την ίδια μου καρδιά!... Πρέπει να υποφέρω δια τα μαρτύρια πρός χάρην του. 'Εγώ ή ίδια τον δίνω σε μια άλλη γυναίκα... Μά πού την βρήκα, Θεέ μου, τόσο δύναμ; 'Αχ, μόνο μια άγάπη τόσο μεγάλη σάν την δική μου μπορεί να θυσιάστη 'έτσι. 'Αλλά πόσο πονώ!... Πόσο πονώ!... Καί δέν θα τό μάθη 'έκείνος ποτέ, ποτέ, ποτέ!...